

Paní Zuzana

K dětem jsem měla vždy velmi blízko. Mám čtyři děti s poměrně velkými věkovými rozestupy, takže jsem vždy doma měla několik věkových kategorií dětí. V rámci jejich výchovy jsem se zapojovala do mimoškolních aktivit v jejich základní škole, vedla jsem např. výtvarný kroužek, jezdila jsem na školy v přírodě jako pomocná vychovatelka atp. Práce s dětmi mě velmi bavila a naplňovala. Když jsem před lety skončila s podnikáním, poohlížela jsem se po nějakém zaměstnání. Právě v té době hledali do Zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc „tetu“, tak jsem to zkusila.

Pracovala jsem tam celkem čtyři roky, a kdyby se ona síť Zařízení nedostala do finančních obtíží, asi bych tam zůstala až do důchodu. Ovšem, jako samoživitelka jsem si nemohla dovolit čekat na výplatu několik měsíců, byla jsem tedy nucena hledat si jiné zaměstnání. Stejný nápad měla i má kolegyně, která začala pracovat jako pěstounka na přechodnou dobu. Když jsem ji posléze potkala, byla velmi spokojená, práci si chválila. To ve mně vyvolalo zvědavost, nicméně jsem stále pochybovala, že by to bylo pro mě vhodné. Poté však došlo k souběhu několika okolností, kdy už jsem musela rychle konat, protože se má rodina díky pozdnímu vyplácení výplat dostala do velkých finančních obtíží. Zašla jsem si na Magistrát v našem městě, kde mi na sociálním odboru podali obšírné informace o pěstounství na přechodnou dobu. Dlouho jsem váhala, a nakonec jsem se rozhodla, že do toho půjdu a nikdy jsem ani na vteřinu nezalitovala.

Stálý a stabilní příjem je důležitý, ale pro mě je hlavní motivací to, že mohu být užitečná. Že mám doma tvorečka, pro kterého jsem střed světa a nejdůležitější osoba v jeho životě. Že teď, když jsou mé děti velké a rozutekly se mi po republice, je tu někdo, kdo mě potřebuje. Také mi vyhovuje, že oproti předchozímu zaměstnání mám ve své práci větší volnost, protože rytmus péče a denní režim si určuji sama, respektive dítě, které mám aktuálně v péči.

Dávám lásku a péči a vrací se mi to. Přechodnou pěstounkou jsem už šestým rokem a zatím jsem měla štěstí na samé novorozence, které jsem přebírala do péče přímo z porodnice, a kteří byli později předáni buď do osvojení, nebo do dlouhodobé pěstounské péče. Jsem v kontaktu téměř se všemi novými rodinami „mých dětí“. Pravidelně mi posílají fotky a videa a já mohu s uspokojením sledovat, jak rostou, prospívají a jsou svou novou rodinou milovány. Ano, loučení někdy bývá bolestné,

protože některý z těch malých úžasných tvorečků se mi zvlášť zavrtá do srdce, ale když vidím, jak se jim v nových rodinách daří, cítím obrovskou satisfakci.

A krásná tečka na závěr: není nic krásnějšího, než šťastný úsměv a uslintaná pusinka od mojí malé krásné osmiměsíční princezny, kterou mám nyní v péči. To je nad všechny odměny světa.